

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Æsthetisk Litteratur. Baggesen Giengangeren og han selv, eller Baggesen over Baggesen, med et Tillæg.

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Æsthetisk Litteratur. Baggesen Giengangeren og han selv, eller Baggesen over Baggesen, med et Tillæg.", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, University of Aarhus. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1809_115-intro-root.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Baggrund: Grundtvig og Baggesen

Med sin anmeldelse af Jens Baggesens *Skiemtsomme Riimbrev* og *Eventyrer og Comiske Fortællinger* 1-2 i en fortløbende artikel i *Kjøbenhavnske lærde Efterretninger* nr. 17 og 18 (1809) leverede den unge Grundtvig en kritisk gennemgang af et af tidens store forfatterskaber. Anmeldelsen fulgte Grundtvig senere op med en kritik af Baggesens *Giengangeren og han selv eller Baggesen over Baggesen* i samme tidsskrift, nr. 12 (1810).

Gustav Albeck har kaldt årene 1808-1810 for Grundtvigs æstetiske periode, og anmeldelserne kan i den henseende bruges til at indkredse hans poetologiske og æstetiske standpunkt på et tidspunkt, hvor asarusen var ved at fordampe, dvs. umiddelbart efter årene som huslærer på den langlandske herregård Egeløkke (Albeck 1955, s. 26 f.); Grundtvig var i disse år alumne på Valkendorfs Kollegium. I skrifterne fra denne tid etableres et grundsyn på digterens rolle og den sande digtnings væsen; disse i forfatterskabet indledende øvelser indeholder standpunkter, som man også støder på senere i Grundtvigs liv. De overlever altså krisen og sindssygeanfaldet i 1810 (Albeck 1955, s. 37).

Offentligt havde Grundtvig siden 1806 anvendt eller inddraget anmeldergenren til fx at ytre sig kritisk om kunst og poesi ("Om Schiller og Bruden fra Messina") og ikke mindst om anvendelsen af nordisk sagstof i moderne poesi ("Lidet om Sangene i Edda", "Et Par Ord i Anledning af det forkyndte Sørgespil: Signe" og "Om Oehlenschlägers Baldur hiin Gode" - alle trykt i tidsskriftet *Ny Minerva*). For en ung og forholdsvis ukendt forfatter var anmelderformen en måde at profilere sig på over for den etablerede litterære scene.

Forholdet til Baggesen stak dog dybere end, at anmeldelserne blot skal betragtes som en sådan profilering. Grundtvig finder i visse henseender et digterisk forbillede i Baggesen. I dagbogen for 1805 fremhævedes han positivt som en forfatter, der havde "bevist at Man gjerne kan skrive danske Vers uden i hver anden Linie at bruge en bagvendt Konstruksjon, og vansire Stilen med Fyldekalkeord" (Grundtvig 1979, 1, s. 201); i afhandlingen "Om Videnskabelighed og dens Fremme, især med Hensyn paa Fædrelandet" fra 1807 nævnes Baggesen sammen med Holberg, Ewald og Oehlenschläger som de digtere, der bærer samtidens danske litteratur (Grundtvig 1807a, s. 256). Grundtvig havde blik for Baggesens æstetiske kvaliteter og regnede ham altså for en af landets store forfattere, selvom han aldrig havde: "i komisk Dybde og Heelhed naaet Holberg, mindre Vessel i sit eneste mageløse Værk" (Grundtvig 1809a, s. 262).

I det følgende introduceres først Jens Baggesen, dernæst Grundtvigs forhold til den komiske digtning, et centralt anliggende i anmeldelserne. Sidst introduceres i rækkefølge de anmeldte værker og Grundtvigs kritik, herunder enkelte sagforhold.

Med udgivelsen af Grundtvigs artikler i GV foreligger de første gang siden originaltrykkene i deres helhed.

Jens Baggesen

Debuten

I 1782 debuterede Baggesen 18 år gammel med fem digte i Christian Iversens *Samling af Poesier. Nytaarsgave 1783*. Debutdigtene fik en enestående modtagelse, og Baggesen vandt hurtigt et betydeligt ry som forfatter. I 1784 indrykkede han en subskriptionsindbydelse til et større påtænkt arbejde; indbydelsen resulterede i over 1200 forhåndstilsagn om køb, og i 1785 udkom *Comiske Fortællinger*, der befæstede hans position som forfatter.

Samtidig med debuten fik Baggesen sin gang i huset hos den ansete digter Christen Pram, og videre sikrede den litterære succes ham opbakning ikke blot fra det københavnske parnas, men også fra den holstenske del af aristokratiet og dermed en forbindelse til tysk åndsliv. Med økonomisk hjælp fra prins Frederik Christian af Augustenborg tiltrådte han den første af mange udlandsrejser i 1789. I årene fremover var han bosat eller på rejse flere steder i Europa, og opholdt sig kun fra tid til anden i Danmark. I meget væsentligt var Baggesen inspireret af tysk og europæisk kultur, og en del af hans forfatterskab er skrevet på tysk.

Opholdet i Danmark 1806-1807

I august 1806 vendte Baggesen for en stund hjem til Danmark, og fik en værdig modtagelse. Kort inden hjemkomsten var *Samling af fortjente danske Mænds Portraiter* ved G.L. Lahde udkommet, hvor Baggesen får følgende skudsmål i en artikel af Rasmus Nyerup:

“Den Plads, som ved Ewalds Død blev ledig paa den danske Parnas, er man temmelig enige om, kan blant alle norske og danske Digttere ikke tilkomme Nogen med større Ret en *Jens Baggesen*. Ved sin allerførste Fremtrædelse paa Digterbanen nød Baggesen ogsaa strax en Modtagelse, som vel aldrig i Danmark før eller siden har været saa ung en Forfatter til Del” (Nyerup 1806, s. [3]).

Opholdet i Danmark skulle have været kort, men Baggesen blev 10 måneder i København, før han drog til sit hjem og sin kone i den franske by Marly uden for Paris. Hans besøg havde udviklet sig i en skandaløs retning, idet Baggesen og Sophie Ørsted efter sigende havde etableret en upassende intim forbindelse. Sophie Ørsted var Oehlenschlägers søster og gift med juristen Anders Sandøe Ørsted, i hvis hjem Baggesen havde opholdt sig. Skandalen blev ikke mindre, da han i 1808 udsendte samlingen *Heideblumen* med referencer til Sophie. Baggesen blev herefter lagt på is i Danmark. Alt dette er Grundtvig selvfølgelig klar over i 1809, da han skriver sine anmeldelser.

Årene 1806-1809 var for Baggesen en produktiv periode med flere selvstændige udgivelser og bidrag til tidsskrifter (Plesner 1943, side 30-33 og 120-129). *Skiemtsomme Riimbrev* og *Eventyrer og Comiske Fortællinger* (begge 1807) var samlinger af tidligere arbejder, mens *Giengangeren og han selv* blev skrevet og udgivet i 1807 i København. Den sidste er en skarp, kritisk satire over tidens litteratur, åndløsheden i poesien og ikke mindst en selvudleverende dom over hans eget hidtidige forfatterskab.

Grundtvig og den komiske digtning

Anmeldelserne af *Skiemtsomme Riimbrev* og *Eventyrer og Comiske Fortællinger* er det nærmeste Grundtvig ifølge Flemming Lundgreen-Nielsen kommer til en analytisk gennemgang af lovene for komisk digtning (Lundgreen-Nielsen 1966, s. 146).

Der findes en række optegnelser i Grundtvigs dag- og udtogsbøger, der viser, at han tidligt tog den komiske digtning alvorlig; han havde tilmed selv forsøgt sig som komedieforfatter med dramaet *Skoleholderne* (se *Registranten* : Fascikel 490.1-10), som blev indleveret til Det Kongelige Teater den 28. november 1802, men hurtigt refuseret. Af dag- og udtogsbøgerne fremgår det, at Grundtvig i sin ungdom var stærkt interesseret i den komiske genre og havde beskæftiget sig med Holberg, Wessel, T.C. Bruun, P.A. Heiberg og Baggesen. Lundgreen-Nielsen har fremhævet, at Grundtvigs teoretiske og praktiske forståelse af komisk poesi ikke var bemærkelsesværdig original, og at hans fordringer til genren gennem hele livet var overraskende uændret (Lundgreen-Nielsen 1966, s. 133 og 153).

Grundtvig skrev aldrig en teoretisk analyse af den komiske digtning, men hans sporadiske bemærkninger afslører, at han fordrer en stringens i fremstillingen for, at den kan betragtes som komisk. Det gælder selve handlingsgangen, der skal være sandsynlig og troværdig, og det gælder tilstedeværelsen af en egentlig moral eller tendens, hvis fravær blot lader farcen eller satiren tilbage (se fx Grundtvig 1979, 1, s. 72 f.).

I sin kritik af Baggesen er manglende sandsynlighed og moral i fortællingerne også et gennemgående tema. Om Baggesens “Jeppe” noterer Grundtvig fx: “I *Jeppe* findes ei faa komiske *Tanker* ja endog nogle komiske *Stillinger*; men hine drukne i et Hav af Ord, og disse staae uden al naturlig Forbindelse” (Grundtvig 1809a, s. 263).

I årene før sin kritik af Baggesen fremkom Grundtvig offentligt med enkelte bemærkninger vedrørende den komiske poesi. Det gælder således artiklen “Lidet om Sangene i Edda” fra 1806, hvor Grundtvig kritiserer teologen Jens Møller, der i en efterskrift til sit mytologiske digt “Skirners Reise” havde omtalt netop Baggesens “Poesiens Oprindelse” som forbilledlig i udnyttelsen af oldtidsstof i poesi. Grundtvig gik i rette med Møller, der havde kaldt Baggesens digt for en af de ypperste komiske fortællinger. Med samme argumentation som i nærværende anmeldelse af Baggesen afviser Grundtvig påstanden og tilføjer: “Den paa Overfladen spillende Vittighed, Jovialitetens letsøgende Fader, der corresponderer med det *Behagelige*, fortjener ikke Navn af comisk Digtning, skøndt jeg vel veed, de ofte ere blevne, og end daglig blive forvexlede” (Grundtvig 1806, s. 274).

Synet på den overfladiske vittighed kan Grundtvig have hentet næring til i en artikel i tidsskriftet *Den danske Tilsku*er fra den 6. september 1792, som han formentlig læste i marts 1803 (Grundtvig 1979, 1, s. 236). I artiklen kommenterer K.L. Rahbek nogle bemærkninger af den engelske forfatter Joseph Addison om modsætningen mellem sand og falsk vittighed (en distinktion Addison i øvrigt har hentet fra John Locke). Den sande vittighed består i det overraskende sammenfald mellem begreber, mens den falske bygger på en mere tarvelig lighed mellem ord, dvs. en overfladisk leg med anagrammer, lydige sammenfald o.l. (Rahbek

Ovenstående kan siges at være en grundholdning, hvis mening også kan uddrages fra anmeldelserne af Baggesens udgivelser. Grundtvig giver en samlende karakteristik af *Skiemtsomme Riimbreve* (og Baggesens forfatterskab) med ordene: "thi saa adskillige de og ere, i det de avledes af Øieblikke, udrevne af Digterens Liv til forskellige Tider og under forskellige Betingelser, genkende vi dog de samme Grundtræk igennem det vekslende Ydre. Disse Grundtræk, der have været Digterens Særkender paa hans hele Vandring, maa vel nævnes: spøgende Vid og en Fantasi der sædvanligst spiller let paa Overfladen eller dens nærmeste Lag, ogsaa stundum trænger dybere, men sielden skaber hele og faste Syner" (Grundtvig 1809a, s. 258; se også Lundgreen-Nielsen 1980, s. 288). Denne kritik skal ses i lyset af rimbrevet som genre og lægges som sådan ikke Baggesen til last, men forhindrer ham dog i "at flyve mod det Høie" (Grundtvig 1809a, s. 258).

I sin anmeldelse af *Giengangeren og han selv* berører Grundtvig også Baggesens forhold til de komiske elementer, som "formedelst Digterens medfødte Lyst og overordenlige Gave til vittigt Spil med alle mødende Genstande, ei sielden under Talens Løb har villet tage Enevælden" (Grundtvig 1810, s. 185).

Skiemtsomme Riimbreve

Baggesen slog sit navn som digter fast i en åndshistorisk overgangsperiode. Romantikkens fokus på det nationale og en forestilling om det følsomme forfattergeni med en sjælelig forbindelse til det guddommelige vandt indpas som reaktion på oplysningstidens rationalismetænkning og litterære fokus på antikkens digteriske former. Baggesen begik sig inden for de klassiske lyriske genrer. Rimbrevet, eller den poetiske epistel, henter sin formmodel fra bl.a. Ovid og Horats; fra sidstnævnte har Baggesen også hentet sit motto på titelbladet, som Grundtvig citerer s. 261 i anmeldelsen.

I *Skiemtsomme Riimbreve* er samlet i alt 41 breve fra en periode på 22 år fordelt på 356 sider. Det ældste er i indholdsfortegnelsen dateret 1784. Nogle har været udgivet før, men mange er nyskrevne. Baggesen er ikke i tvivl om samlingens betydning ('Værd'); han noterer i fortalen:

"Dette Værd er hin af Horaz, og alle Kunstens Mestere, anpriiste, i vore sidste Tider maaskee for lidt søgte og paaskønnede Lethed, hvormed alting siges paa en Maade, som ingen just før har sagt; men som enhver vil synes selv at kunne sige det. Dersom der i hans Modersmaal gives noget i Stil, Sprog, og Versmaal lettere, rundere, og mere flydende, har han havt Uret i at drage disse i enhver anden Henseende ubetydelige Smaadigte frem for Lyset" (Baggesen 1807b, s. [X-XI]).

Sidste linje kan Grundtvig tilslutte sig; han parafraserer i sin anmeldelse: "thi ei findes noget i dansk, ja vel ikke blot dansk Maal, saa rundt, let og flydende" (Grundtvig 1809a, s. 261).

I sin dobbelte anmeldelse vier Grundtvig forholdsmæssig lidt plads til omtalen af *Skiemtsomme Riimbreve*. Tre breve har vakt hans særlige interesse, da de omhandler "Konst og Skjaldskab samt dettes Forhold til Oldtiden" (s. 259).

Det første er brevet til Adam Oehlenschläger, "Noureddin til Aladdin" (Baggesen 1807b, s. [321]-337). Baggesen adresserer landets nye forfatteryndling og lægger derved grundstenen til en længere, offentlig fejde med Oehlenschläger (grundigt behandlet i Arentzen (1870-1878), vedrørende Grundtvigs anmeldelser se bind 2, s. 341-345).

De to næste breve, Grundtvig fremhæver, er "Rom og Paris" og "Romerering" begge stilet til A.C. Gierlew i Rom. I det sidste behandler Baggesen forholdet mellem det nye (romantikken og ved navns nævnelse forfatterne Tieck, Schlegel, Oehlenschläger og Goethe) og det gamle (klassikken). Vilhelm Andersen har kaldt brevet for Baggesens litterære testamente (Andersen og Petersen 1934, s. 832), og Grundtvig har altså tidligt haft blik for brevets betydning, men kritiserer misforholdet mellem alvor og satire.

Grundtvig forsøgte sig selv i rimbrevs-genren tydeligt inspireret af Baggesen (Rønning 1908, s. 120) først og fremmest i et angreb på L.C. Sanders skuespil *Knud, Danmarks Hertug*, der havde premiere på Det Kongelige Teater den 30. januar 1809. Dagen efter kunne Grundtvigs indlæg læses i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*. Desuden findes to rimbreve, der kan karakteriseres som små polemiske penneprøver, i samme tidsskrift fra juni 1809: "Papegøien og Skaden" og "Bod og Bedring".

Eventyrer og Comiske Fortællinger

Mest plads anvender Grundtvig til at anmelde de to bind *Eventyrer og Comiske Fortællinger*. Pædagogisk behandler han hver fortælling med titlen som overskrift. I alt har Baggesen samlet ti versfortællinger; det eneste nyskrevne bidrag er *Theateradministratoren*, som Grundtvig benævner *Theaterkrøniken* (s. 282), de øvrige er ældre arbejder, der nu blev genudgivet i revideret form.

Grundtvig forholder sig flere steder direkte til Baggesens egen revision af teksterne, idet han konfererer udgavens fortællinger med førstetrykkene. Han er her først til at bedrive en "sammenlignende Baggesen-filologi" (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 289).

Motivisk tager Baggesen oftest afsæt i en allerede kendt historie, men forholder sig frit til forlægget. Handlingsgangen er underordnet versifikationen af fortællingen, de rimede linjer. Baggesen selv kalder i fortalen til *Comiske Fortællinger* (1785) genren for "den muntre fortællende Poesie" (Baggesen 1785, side [IV]).

Et hovedtema i Grundtvigs kritik slås an indledningsvis, hvor han tillige forklarer sin prioritering af stoffet:

"Baggesen har digtet een komisk Fortælling, men skrevet adskillige Anekdoter og Eventyr som ofte ere vittige, og have enkelte komiske Træk. Vi ville begynde med disse og ende med hin, for saaledes at indflette de sammensankede Blade i den uvisnelige Krands" (Grundtvig 1809a, s. 262).

Her ser vi igen Grundtvigs krav om stringens i forhold til det komiske. Kun "Kallundborgs Krønike eller Censurens Oprindelse" er ægte komisk, da emnet (censur) som det eneste er egnet til at blive behandlet komisk. De øvrige består ikke prøven. Følgende skal fremhæves som belystning af enkelte sagforhold:

I "Poesiens Oprindelse", om Odin og skjaldemjøden, medgiver Grundtvig, at en myte kan behandles komisk, men "til en saadan Fremstilling lod den nordiske Mythe sig neppe ret godt bruge" (side 275). Et er, at Baggesen skriver om guden Odin, og ikke, som det var Grundtvigs formening, om asamanden, den historiske Odin, der ifølge historikeren P.F. Suhm først senere blev tillagt guddommelighed (Suhm 1771, s. 63 f.); noget andet er, at tyskeren Friederich Rühs i sit studie *Unterhaltungen für Freunde altdeutscher und altnordischer Geschichte und Literatur* (1803) havde anvendt Baggesens fortælling (der blev udgivet første gang i 1785) til at vise, at nordisk mytologi ikke var egnet til poetisk behandling (Rühs 1803, s. 131-138). Dette kunne Grundtvig bestemt ikke tilslutte sig, og det har formentlig farvet hans holdning til Baggesens fortælling. Som tidligere nævnt, er Grundtvigs kritik af fortællingen en gentagelse af de allerede fremsatte synspunkter i artiklen "Lidet om Sangene i Edda" fra 1807.

I fortællingen om "Constance, eller Amors Hevn" er emnet (kærlighed) if. Grundtvig ikke komisk anvendeligt, og personafbildningen især af Constance, der i sit forsøg på at forføre ynglingen Kamil endda tager "Sengen til Hjelp", er nærmest fornærmende. Grundtvig citerer verslinjen: "Der bliver aldrig Koner af Constancer" (s. 278). Albeck har ikke kunnet dy sig for at karakterisere netop denne fremdragelse som en "dulgt Hilsen til den litterært interesserede Kone paa Egeløke" (Albeck 1955, s. 34), altså adelsfruen Constance Steensen-Leth, som Grundtvig var ulykkeligt forelsket i, mens han residerede på herregården Egelykke som huslærer.

Giengangeren og han selv eller Baggesen over Baggesen

I *Giengangeren og han selv* behandler Baggesen den nye poesi, dvs. de romantiske strømninger, og i særdeleshed sig selv, forfatterne og kritikerne i København. Værket kan opfattes som et slags kampskrift. Bogen er inddelt i fire kapitler: "I. Hector Klangfod til Paris Riimbeen", "II. Min Gienganger, og jeg selv. En poetisk Samtale" og tillæget bestående af "III. Odysseus Hevn. Af Odysseens to og tyvende Sang" og "IV. Ridder Ro og Ridder Rap".

Grundtvigs anmeldelse kan til dels læses som et forsvar for Baggesen. Han hæfter sig indledningsvis ved titlen, som ikke var blevet taget alvorligt: "havde det været almindelig erkendt, vilde derved mange skæve og ensidige Domme være blevne kvalte i Fødselen, eller, hvor de opvokste af ond Rod, have mødt fortjent Ringeagt" (Grundtvig 1810, s. 177). I det hele taget går Grundtvig til Baggesens værk med stor alvor, og ser det som en poetisk trosbekendelse (Grundtvig 1810, s. 184). Han inddrager endnu et værk af Baggesen i sin analyse, nemlig dennes *Digtervandringer* (1807), der var den nyligt udgivne andenudgave af *Labyrinten* (1792-1793). I et nyskrevet forord på 36 sider proklamerer Baggesen her, at hans hidtidige digtning "udgiøre et Chaos af saa usammenhængende, forskiellige, hinanden modstridende, digteriske og udigteriske Bestanddele" (Baggesen 1807d, s. XI); han fremlægger en poetisk teori med romantiske toner, og lover fremover en større helhed i sin digtning.

Grundtvig forholder sig i anmeldelsen også til de komiske elementer, det latterlige og satiriske (s. 186-188). En vægtig del vies dog til forholdet mellem 'geni' og 'kunst', hvor Grundtvig tolker Baggesens forståelse af de to begreber i den retning, at de er synonyme med indhold og form, og at de kan tænkes adskilt (Albeck

1955, s. 36). Tillige kritiserer han, at Baggesen tillægger formen en egenværdi. Dette giver Grundtvig anledning til en digression, hvor han stiller spørgsmålet: "dersom Konst er noget Væsenligt i Poesi, og dog kan være adskilt fra poetisk Geni, hvad er den da?" (Grundtvig 1810, s. 181). For Grundtvig er geni og kunst to sider af samme sag: "Skjalden er Seer og Digter" (s. 182), og digteren fornægter sin natur og poesien, hvis han begynder at fremstille noget, der "ei faldt ham ind" (s. 184). Med Albecks ord findes her grundtrækkene til en poetik, der rækker videre ind i Grundtvigs forfatterskab (Albeck 1955, s. 37). Det er den romantiske idéverden, inspirationsæstetikken, som langsomt er ved at fæstne sig i hans sind (jf. Lundgreen-Nielsen 1980, s. 323).

Anvendt litteratur

- (1957-1964) *Registrant over N.F.S. Grundtvigs papirer* 1-30, udg. af Grundtvig-Selskabet af 8. September 1947 & Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. København
- *Registranten*, se (1957-1964) *Registrant over N.F.S. Grundtvigs papirer*
- Albeck, Gustav (1955) *Omkring Grundtvigs Digtsamlinger. Studier i Grundtvigs lyriske Forfatterskab 1808-16*. Århus & København
- Andersen, Vilhelm & Carl S. Petersen (1925-1934) *Illustreret Dansk Litteraturhistorie* 1-4, bind 2 (1834): *Det attende Aarhundrede*. København
- Arentzen, Kristian (1870-1878) *Baggesen og Oehlenschläger. Literaturhistorisk Studie* 1-8. København
- Baggesen, Jens (1785) *Comiske Fortællinger*. København
- Baggesen, Jens (1807a) *Eventyrer og Comiske Fortællinger* 1-2. København
- Baggesen, Jens (1807b) *Skiemtsomme Riimbrevne*. København
- Baggesen, Jens (1807c) *Giengangeren og han selv eller Baggesen over Baggesen, ved Forfatteren af Riimbrevne. Med et Tillæg*. København
- Baggesen, Jens (1807d) *Digtervandring eller Reiser i Europa i Begyndelsen af det attende og mod Enden af det nittende Aarhundrede [1792-1793 under titlen Labyrinten]*. København
- Baggesen, Jens (1808) *Heideblumen*. Amsterdam
- Grundtvig, N.F.S. (1806) "Lidet om Sangene i Edda" i *Ny Minerva*, september, s. 270-299. København
- Grundtvig, N.F.S. (1807a) "Om Videnskabelighed og dens Fremme, især med Hensyn paa Fædrelandet" i *Ny Minerva*, marts, s. 249-298. København
- Grundtvig, N.F.S. (1807b) "Om Schiller og Bruden fra Messina" i *Ny Minerva*, juni, s. 225-248. København
- Grundtvig, N.F.S. (1807c) "Et Par Ord i Anledning af det forkyndte Sørgespil: Signe" i *Ny Minerva*, juni, s. 249-263. København
- Grundtvig, N.F.S. (1807d) "Om Oehlenschlägers Baldur hiin Gode" i *Ny Minerva*, december, s. 301-320. København
- Grundtvig, N.F.S. (1809a) "Æsthetisk Litteratur. Baggesen" i *Kjøbenhavnske læerde Efterretninger*, nr. 17, s. 257-268 og nr. 18, s. 275-285. København
- Grundtvig, N.F.S. (1809b) "Papegøien og Skaden. (En Fabel.)" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 68, 3. juni, sp. 1095-1096. København
- Grundtvig, N.F.S. (1809c) "Bod og Bedring. (Til Hr. Gundelach)" i *Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn*, nr. 71, 13. juni, sp. 1133-1136. København
- Grundtvig, N.F.S. (1810) "Giengangeren og han selv, eller Baggesen over Baggesen, med et Tillæg" i *Kjøbenhavnske læerde Efterretninger*, nr. 12, s. 177-189. København
- Grundtvig, N.F.S. (1979) *N.F.S. Grundtvig Dag- og Udtogsbøger* 1-2, udg. af Gustav Albeck. København
- Iversen, Christian (udg.) (1783) *Samling af Poesier. Nytaarsgave 1783*. Odense
- Lundgreen-Nielsen, Flemming (1966) "Grundtvig og Comus" i *Guldalderstudier. Festskrift til Gustav Albeck den 5. juni 1966*, s. 133-153. Aarhus
- Lundgreen-Nielsen, Flemming (1980) *Det handlende ord. N.F.S. Grundtvigs digtning, litteraturkritik og poetik 1798-1819* 1-2. København
- Møller, Jens (1806) "Skirners Reise" i *Ny Minerva*, maj, s. 212-231. København
- Nyerup, Rasmus (1806) "Baggesen" i *Samling af fortjente danske Mænds Portraiter med biographiske Efterretninger* 1-3, udg. af Gerhard Ludvig Lahde, bind 3. København
- Plesner, Knud Frederik (1943) *Baggesen Bibliografi*. København
- Rahbek, Knud Lyne (1792) "[Om falsk Vittighed]" i *Den danske Tilskuer*, nr. 67, 6. september, s. 529-536. København
- Rühls, Friederich (1803) *Unterhaltungen für Freunde altdeutcher und altnordischer Geschichte und Literatur*. Berlin
- Rønning, Frederik (1907-1913) *N.F.S. Grundtvig. Et bidrag til skildring af dansk åndsliv i det 19. århundrede* 1-3, bind 2:1 (1908). København
- Sander, Levin Christian (1808) *Knud, Danmarks Hertug. Et Sørgespil i fem Akter*. København
- Suhm, Peter Friederich (1771) *Om Odin og den Hedniske Gudelære og Gudstieneste udi Norden*.

Grundtvig, N. F. S., *Grundtvigs værker*,

København